

כריסטיאן יקירתנו

אתמול קיבלתי מכתב מירידתי, הסופרת כריסטיאן ("מנוחת הלוחם") רושפור. במכתבה מגיבה הסופרת, צרפתיה לאייהודיה הייכת לחוגייהשמאל בפאריס, ושעזרה לנו לא מעט בעבר בפעולתנו המדינית בעיר זו, על בישראל, ואת דברי התנועה השמית — אשר תבעה את חיסול חוקייהחירוים ואת זכות ההגדרה העצמית לעם הפלסטיני.

אורי אבנרי היקר —

נדמהני כשנוכחתי כי נקטת כלפי בעמדה ביקורתית ביותר, מפני שחתמתי על קריאת אינטלקטואלים צרפתיים שיצאו להגנת האסירים הערביים בישראל. וכיוון שאתה מזכיר בעיתונך את יחסי עם עמוס קינן, אני מזכירה לך שהיה זה בדיוק עמוס קינן שקרא באוזני את מאמרי, "העולם הזה" על מצב הערבים בישראל, ואת דברי התנועה השמית — אשר תבעה את חיסול חוקייהחירוים ואת זכות ההגדרה העצמית לעם הפלסטיני.

אני סבורה שאף אחד מן החותמים חתם, כדברייך, בהשפעתו של שמעון צבר. ואילו אני, פשוט המשכתי בדרך שאתם עצמכם, שוחריהשלום בישראל, פתחתם בה מזה זמן רב. אני נדמהני שכיום אתה בא אלי בטענות בשל כך.

אנחנו, האומות הזקנות, רגילות לכך שברגע בו פורצות המלחמות נופלים שוחריהשלום לתוך המלכודת שמה — הזדהות עם ממשלותיהם (ואז קוראים להזדהות זו בשם "גאווה לאומית"). אז גם מתחילים לכוות את האינטרנאציונאליסטים בשם "בוגדים" וזוהי השפעתם המיוחדת של זמני-המלחמה, ואין זה מדהים כלל ששוחריהשלום באומה צעירה, שטרם התרגלה לכך, יפלו לאותה מלכודת ממש.

אולם אני מרשה לך — ואף אחד מבין חותמי גילוייהדעת שלנו אינו מרשה לך — להוסיף לחומר שלנו את הפרשנות שלך הקוצפת: "אפשר לפרש זאת, לכל הדיעות ככוונה לחסל את מדינת ישראל" — כפי שאמרת. אין צל של אמת בדברים אלה. זוהי המצאה. הייתי אומרת — השמעה, וגם סחטנות.

כי זוהי המלכודת הנוספת של ישראל: לנופף בכל רגע במילה "חיסול" כשרק קורה משהו. מישהו שאינו משתחוה בפני כל מעשי השלטונות — מייד מייחסים אותו למחנה המחסלים. זה מקל את מלאכת השלטונות: הנה כי כן, אתם הופכים אותם לקדושים. אבל זוהי גם קלות-דעת מבהילה ממש.

רואה אתה, אם תישמע להיגיון הזה, גם אתה, "חסלון" (ואני לא מסוגלת לגעת במילה הזאת אלא במלקחיים). חסלון של מדינת ישראל, משום שאתה נאבקת למען זכות הגדרתו העצמית של העם הפלסטיני. אתה רואה? מי שחודר לנתיביההתעמולה הגסים — שוב אינו מסוגל לסגת.

על כן אני מבקשת אותך להוציא אותנו, במהירות מירבית, ממחנה ה"מחס" לים", אליו אין אנו שייכים כלל. ולא להוציא את מחשבותינו ממיסגרתן הטביעית, ולהשיב לעובדות את נאמנותן:

לא עלינו מוטל לדגול, בצורה אבהית, בפיתרונות. חייבים לגלות אותם אלה הנמצאים עתה בתהליך גילוי החוקיות הדינאמית של המערכה. ביקשנו רק שיכבדו את הזכויות הרגילות של הגנת הסטודנטים הערביים שנעצרו, ואשר מעמידים אותם לדין בפני בית-דין צבאי.

אל תשתמש בנו, באינטלקטואלים הסוציאליסטיים, כדי לשרת מטרות אופוריסטיות. אפשר לעשות בנו שימוש טוב יותר, בטווח ארוך, כשאתם מכבדים את האמת. יכולת להגיד לנו, למשל: הגנת האסירים הערביים? זהו בדיוק ענייננו שלנו. סמכי עלינו. אנחנו נטפל בדבר.

וזוהי תקוותי. שלום אורי!

כריסטיאן רושפור

לחזור את הגלגל אחורה (כלומר — לבטל את המצור ולפור את הריכוז הצבאי), קראו נו בהתרגשות את דבריהם של ז'אן-פול סארטר וחבריו, שהתייצבו באופן חד-משמעי לימין זכות-הקיום של ישראל. היה זה אחד מרגעי הגדולים בכנסת, כנציג מחנה שוחריהשלום, כאשר השמעתי באוזני ה' כנסת ברכה ותודה לסארטר, וזכיתי, בפעם הראשונה והאחרונה, לתמיכת הבית כולו. אני שוכח זאת כיום. וכל-כך שר ליבני הודך ומתמלא מרירות כלפי חוגים בשמאל הצרפתי, הי כוללים את ידידי הטובים ביותר בפאריס, אני עדיין מקווה כי מקור הפער הנפער בינינו הוא אייהבנה שניתן לפלוקה.

אך חשוב לזכור את ההבדל בין 1914 לבין 1939, כדי להבין שיש הבדלים תהומיים בין מלחמות שור'נות, ובין חובותיו של שוחריהשלום מול פני מלחמות שונות.

אנחנו, שוחריהשלום בישראל, אף כי רק אתמול נולדנו ואין לנו הניסיון של אומות ותיקות, התנגדנו בחריפות למיבצע-סיני של 1956, אך תמכנו בממשלתנו במלחמת-ששת הימים.

הראשונה היתה, לדעתנו, התקפה בלתי-מוצדקת, בחברת בנינו פייה אימפריאליסטית. השנייה היתה, מעל לכל ספק, מלחמת-התגוננות טהורה.

זוהי המציאות, ויש דוקטרינות מופשטות לא יעמדו מול ההיגיון של החיים.

כך, כדל, כריסטיאן יקירתנו, נדמה לי כי ההשוואה הסכמאטית הזאת של עמ' —